2000

HAJDI

i velika zima

HAJDI

I VELIKA ZIMA

– Slušaj ti, nevaljalice jedna – povikala je Hajdi na svoju ljubimicu macu – ostavi već jedanput taj luk!
Međutim, maca se ponašala kao da ne čuje. Njoj se očito dopalo kako osušena ljuska luka šuška na svaki dodir njezinih šapica. Hajdi je ponovo utonula u razmišljanje o idućoj zimi, koja je u ovim krajevima vrlo lijepa, ali često i surova, dugotrajna i bogata snijegom. Zato je treba spremno dočekati.
Hajdi je spretno plela vijence luka.

Staro je pravilo da o zimi treba početi misliti još u ljetu, a jesen bogatu dozrelim plodovima iskoristiti za spremanje zimnice. Hajdin djed je to dobro znao. Zato je još u ljetu na dimu sušio pastrve ulovljene u obližnjem potoku. Hajdi je nizala pečurke na konac i sušila ih u hladu. Djed je slamom oblagao košare i u njih slagao jabuke. Na tavanu je suho i toplo pa se namirnice dobro čuvaju u toku zime. Zato su spremili zalihe brašna i šećera. Za svaku stvar je predviđeno odgovarajuće mjesto i sve je složeno u najboljem redu.

Djed je često govorio:
– Svaka priprema na zimu podsjeća me na pripremu na jedrenje! Zatim bi se kroz smijeh našalio:
– Bolje da sve namirnice nabavimo na vrijeme nego da u zimi jedno drugo pojedemo od gladi!
Kad je jednog dana slučajno pogledala kroz prozorčić na tavanu Hajdi je uzviknula:
– Djede, pogledaj zar nije ono Ivan, stari čobanin o kome se priča da je napustio svoju kuću u Alpama?
– Naravno, to je Ivan! – potvrdio je djed. Već deset godina nije silazio u selo!

– To je znak da će zima biti jako oštra. Ivan se nikada nije prevario u svojim predviđanjima vremena. On je, kao i svi čobani, mnogobrojne godine proživio u prirodi, s njom se posebno srodio i upoznao njene ćudi.

Hajdi je postala još marljivija. Nabavila je šunku i kobasice i njih objesila na tavan.

Te večeri su djed i doktor Reru zaželjeli odigrati partiju šaha. Vani je vladala neopisiva tišina. Nije se čuo ni najmanji šum. Hajdi je otvorila vrata. Debeo snježni pokrivač pružao se u nedogled. Seoski put je bio potpuno zameten.

– Čini se – reče zabrinuto doktor Reru – da je zima ove godine rano počela.
Snijeg je nastavljao padati iz dana u dan. Selce je uskoro bilo potpuno odsječeno od ostalog svijeta. Pošta više nije stizala. Iz kuća se izlazilo vrlo rijetko. Samo po dimu koji se vio iz dimnjaka moglo se zaključiti da selo živi. Hajdi i djed su ponekad stočnom hranom hranili izgladnjelu divljač i ptice. Ove su se gladne i prozeble toliko oslobodile da su bez straha slijetale i kljucale zrnje sa njihovih dlanova.

Ljudi iz sela međusobno su si pomagali. Zajednički su razgrtali snijeg do kuća. Snježni je pokrivač bio toliko visok da se iz kuća lakše izlazilo kroz prozore nego kroz vrata. Zalihe namirnica podijeljene su starijim i siromašnijim obiteljima. Selce je ubrzo postala velika porodica zbratimljenih ljudi koji su se udružili u borbi protiv nevolja što ih donosi velika zima.

Jedne je večeri stigao sa svog udaljenog imanja Marko, promrzao i iscrpen. On je zalutao u snježnoj mećavi, dolazeći u Selce potražiti doktora.

– Moja je žena jutros slomila nogu – jedva je uspio progovoriti. Nakon šalice vrućeg čaja malo se povratio i odmah se uputio sa doktorom natrag u snježnu mećavu da dovede pomoć svojoj povrijeđenoj ženi.

Jedva da su bili odmakli, kad netko zakuca na vrata djedove kuće.

Bio je to Bert, Katarinin sin.

– Jesi li sam došao ovamo? – začudila se Hajdi.

– Da, pozovi odmah doktora Rerua. Moja mama očekuje bebu . . .

– Na žalost, doktora nema! Idi odmah potražiti Klaudiju koja ga jedina može zamijeniti.

– Ne, Klaudija je isuviše stara da bi smjela izlaziti po ovakvom vremenu. Molim vas, pođite onda vas dvoje. Mojoj mami treba pomoć – molio je Bert plačnim glasom.

Djed i Hajdi odmah su pošli sa dječakom, ali su navratili Klaudiji da im posudi svoju tašku u kojoj se nalaze najpotrebniji lijekovi i instrumenti.

– Čim je djed ugledao Katarinu u krevetu blago joj se obrati:

– Samo hrabro, mala moja Kato, sve će biti u najboljem redu. Ja imam nekog iskustva i sve ću učiniti da vam pomognem.

Hajdi je dodala još nekoliko cjepanica na vatru da ugrije dosta vode. Stalno je nešto pričala da bi ohrabrila Berta a vjerojatno i ostale.
– Tvoj tata će se ubrzo vratiti. Kakav će divan »poklon« dobiti za Novu godinu.

Uskoro je stigao na svijet taj mamin »poklon«. Bila je to jedna lijepa i zdrava djevojčica. Djed je bio uzbuđen. Hajdi je oprezno i s mnogo pažnje prihvatila bebu i okupala je u toploj vodi. Zatim ju je povila u pelene i položila u naručje sretnoj majci.

Kad se doktor Reru sutradan ujutro vratio sa Markova imanja, bio je ugodno iznenađen. Od sveg srca je čestitao majci, a zajedno s djedom nazdravio tek rođenoj bebi.

– Zvat će se Adelajda, baš kao njezina kuma! – reče Katarina.

– Kuma? Ja, kuma? – pri pomisli na to Hajdi je bila ponosna i sretna. Zato je odmah obećala da će svom kumčetu sašiti lijepe haljinice.

– I da znate, doktore, Hajdi se pokazala kao prava mala mama. Pogledajte samo kako se nježno i pažljivo brine o mojoj djevojčici.

Mala Adelajda je zaspala. Mačak je počeo presti pored kolijevke. Hajdi je bila sretna i radosna.

Hajdi je odlučila ostati kod Katarine, sve dok se ona potpuno ne oporavi. Bert joj je pomagao u kućnim poslovima i silazio u selo kupovati namirnice. Cijepao je drva i održavao vatru, tako da se Hajdi mogla posvetiti majci i njenoj bebi. Ljupka je djevojčica bila u središtu pažnje i svi su se trudili da joj što više ugode.

– Kakva je šteta što je naša škola zatvorena zbog lošeg vremena. O ovom velikom događaju obavijestio bih sve svoje školske drugove – govorio je Bert.

Veliki zidni sat odbrojavao je sekunde u tišini. Vrijeme je sporo prolazilo.

Katarina se ubrzo potpuno oporavila. Hajdi se vratila kući na veliku radost svog djeda i doktora Rerua, koji su zaključili da je kuća bez nje pusta.
Približavao se i taj s nestrpljenjem očekivani događaj – doček Nove godine. Hajdi je cijelo poslije podne provela ukrašavajući novogodišnju jelku. Zid iznad kamina ukrasila je zimzelenim granama i crvenim trakama što je u cijelu prostoriju unosilo toplinu i radost. Hajdi je zatim postavila stol za novogodišnju večeru. Darovi su čekali lijepo umotani i složeni pod jelkom. U ponoć predat će ih jedni drugima uz poljupce i mnogo lijepih želja.

Točno u ponoć činilo se da se vrijeme smirilo. Čak je i snijeg prestao padati. A onda su odjednom zabrujali i razlegli se glasovi, veselje i pjesma iz svih kuća. Ljudi su se okupili da bi razgrnuli snijeg i oslobodili kućne pragove kako bi mogli izići na ulicu i dati oduška svom veselju. I staro i mlado izašlo je van da uz svjetlost fenjera u predivnoj snježnoj prirodi proslavi prve časove Nove godine i požele jedni drugima mnogo sreće i dobro zdravlje.

A onda se netko sjeti jadnih šumskih stanovnika, zarobljenih snježnim pokrivačem, kojima prijeti smrt od gladi i hladnoće. Cijela povorka stanovnika Selca, predvođena Bertom i Hajdi uputila se prema prvim obroncima noseći hranu promrzlim srnama, zečevima i pticama. Hajdi je u snijegu otkrila već gotovo smrznutu srnu. Pokušala ju je ugrijati svojim tijelom i kad se malo povratila u život pažljivo ju je nahranila. Kao i inače, Hajdi je i sad željela učiniti nešto lijepo i plemenito i pomoći nekome u nevolji. Zato se cijele godine sa zadovoljstvom sjećala te noći.

I tako, mjeseci su prolazili, sunce se svako jutro dizalo sve više i više iznad horizonta i rumeno zalazilo za brda prekrivena snijegom, koji se brzo topio i nestajao u malim, brzim potocima. Žubor tih bezbrojnih potočića bio je vjesnik novoga godišnjeg doba- proljeća, koje planinu uvijek okiti raskošnim cvjetnim šarenilom. Tih dana, šećući proplancima, Hajdi otkri i prvu procvjetalu visibabu i radosno uzviknu:

– Zbogom, velika zimo!

MO 215

HAJDI

i velika zima

********* ✱ *********

Po Johanni Spyri priredila: Paula Župan-Jazbec
Ilustrirala: Marie-Jose Maury

1. Hajdi liječi djeda
2. Hajdi u Parizu
3. Hajdi u divljini
4. Hajdi hrabra pastirica
5. Hajdi u cirkusu
6. Hajdi i velika zima

JUGOREKLAM – Ljubljana

Štampa: »Jugoreklam« – Ljubljana, 1984

سمير